

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Dispvtaones Theologicae

Quatuor Tomis distinctæ: Qvibus Vniversa Theologia Scholastica Clare,
Breviter & accuratè explicatur

De Deo, Et De Angelis

Martinon, Jean

Burdegalae, 1644

Sect. 10. Soluuntur alia quædam Suaris argumenta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73898)

& experientiam penè effugiat. Tertio, quia Scriptura, Concilia, Patres, & Ecclesia, passim nos urgent vocibus externis, concionibus, libris piis, sacris imaginibus, templis, sanctorum reliquiis, & aliis, id genus, ut sensus feriant, etiam naturaliter, & deinde Deus supernaturalia promoueat consequenter.

148. Hinc autem potest satisfieri variis querimoniis: Cur v. g. Deus preueniat hominem diuina antea iustum inspirationibus, cum quibus per scientiam mediam prouidet casurum finaliter, cuius alii possit? Cur hunc peccatorem preueniat cogitatione quæ prouidit conuictendum, non illum. Id enim ad prædictam accommodationem ordinis supernaturalis ad naturalem referri potest. Deus quidem, ut est plus quam verisimile, habet ad manum gratias præuenientes, quibus videt per scientiam mediam obstinatissimos parituros, quas tamen non dat, quia non debet bonum ordinem communis prouidentia, propter malas hominum voluntates, aut negligentiam mutare. Vnde August. lib. 1. ad Simplicianum qu. 2. post medium: *Quis audeat dicere, inquit, defuisse Deo modum vocandi, quæ etiam Esu ad eam fidem mentem applicaret, voluntatemque coniungeret, in qua Ia. ob iustificatus est? Et paulò inferius, de obdurato addit: Quis dicat modum, quo ei persuaderetur ut crederet, etiam omnipotenti defuisse? Verùm hæc gratia sunt extraordinaria, & præter accommodationem illam ordinariam ad naturalem rerum cursum: Neque illis uti necessarium est ad v. e. acque sincere volendam salutem hominibus. Ea verò est malitia & miseria nostra, ut non solum media ordinaria frequentissimè irriter, verùm etiam specialiora, ut in Adamo, Pharaone, Salomone, Iuda, & similibus videre est.*

149. Cùm autem de Dei bonitate in negotio salutis sit quam optimè sentiendum, si nihil aliud obtinet, si que postulet amor eximius, quem præfert mori nostris in Elium Isa. 49. vers. 15. Patris in sobolem Luc. 11. v. 11. & sponsi amantissimi erga sponsam Irem. 3. vers. 1. & sequentibus: quemue comparat amori gallinæ erga pullos Matth. 23. v. 2. mulieris drachmam quarentis Luc. 15. v. 8. pastoris optimi erga oves ibidem vers. 4. & Ioan. 10. v. 11. & sequentibus, diligentis agricolæ de vinea sua cultura admodum solliciti Isa. 5. v. 4. & Matth. 21. vers. 33. existimandum est Deum ex inspirationibus, quas fert accommodatione supra dicta ordinis supernaturalis ad naturalem præuium, nunquam immittere illas, quas per scientiam mediam nouit esse frustrandas, præ aliis, si cetera sint paria: sed potius omnes non frustrandas. Ad eò ut quando non consentimus vocationi, argumentum sit esse nostram negligentiam, aut malitiam, ut neque illis consentiremus inspirationibus, quæ occasione præexistentibus accommodatæ forent iuxta prouidentiam supernaturalem ordinariam.

Deus non eligit gratias incongruas, & ceteris paribus.

Deus autem non tenetur propter nostram socordiam, aut malitiam, inuertere illum ordinem prouidentia, & quibuscumque modis possibilibus procurare ut saluemur. Ex quo prouidendi modo sequeretur licentia male viuendi, negligentia vel tepor studij procurandæ salutis, & alia incommoda quæ superius notauimus.

SECTIO X.

Soluntur alia quedam suaris argumenta.

ADuersus eandem sententiam opponit Suar. lib. 1. de prædest. cap. 8. nu. 40. & sequentibus argumenta quæ sequuntur.

Primum argumentum: Intentio finis præcedit, saltem ratione, electionem mediorum: & intentio efficax præcedit electionem mediorum efficacium, quæ, ut talia, eliguntur. Atqui Deus omnibus & solis prædestinatis elegit media efficaciam, ut talia: ergo prius ratione habuit intentionem efficacem finis.

Respondeo negando Maiorem, quoad secundam illius partem. Deus enim in secundo instanti rationis actum suæ voluntatis non elegit media prædestinatis ut efficacia, sed ut bona & apta de se ad finem consequendum. Ut rectè docent Valex. Herice, & Lessius locis citandis disp. 20. num. 54. Quòd verò fuerint efficacia, id est, effectum habituræ reipsa, pepedit ab euentu & libertate creaturarum: quem euentum Deus quidem præuidit & approbavit, cum eligeret media: sed non elegit quia præuidit habituram, affectu planè determinante ad illam differentiam, & alioqui non electuro nisi videre esse profutura. Sicut ex opposito non elegit reprobis media quia inefficacia, licet hunc euentum præuideret, & permittere decreverit: sed elegit ut bona & idonea ad effectum sortiendum, si ipsi voluissent, optauitque ut sortirentur in omnibus. Neque potest dici oppositum saluo sincero Dei affectu erga ipsorum salutem, ut iam sæpius ostendimus.

Instabis, quia licet in sententia nostra Deus non elegerit reprobis media quia non profutura: elegit tamen scienter & liberè media non profutura reipsa. Et posita illa electione cum tali præscientia, non minus sequitur necessarid eorum damnatio, quam si Deus elegerit, quia non profutura. Et hæc electio est à Deo antecedenter. Ergo sententia nostra, & modus prouidentia quem asserimus erga salutem reproborum, non est illis fauorabilior, quia non melior succedit euentus: neque melius defendit sincerum Dei amorem erga eorum salutem. Quomodo enim voluit sincerè & ex animo saluare illos, quibus elegit media non profutura, scienter & liberè: cum tamen posset æquè facillè eligere alia, quæ videbat esse profutura?

¹⁵² Respondeo magnum esse discrimen inter utrumque eligendi modum. Nam si Deus non selegerit electis media, quia profutura, & reprobis, quia non profutura, ut nos asserimus: Deus affectu & voluntate antecedenti non decrevit absolute de salute & damnatione hominum, neque illis à seipso necessitatem ullam imposuit, ut illi salventur, & isti damnentur, seipsum adigendo ad seligenda ea media, quæ sunt idonea executioni infallibili, ut decreti antecedentis: id est, media congrua electis, & incongrua reprobis. Secus autem in sententia Suaris, secundum quam Deus, ante prævisionem operum hominum, de illis statuit efficaciter & absolute: certus per scientiam mediam non deesse sibi media quibus decretum suum exequatur infallibiliter. Quo decreto Deus de toto hominum salvandorum damnandorumque negotio & euentu determinat se solo: neque relinquit homines in manu sui consilij, sed in manu sua omnia ponit. Ita de omnibus præconstituit, ut nihil aliud futurum sit, quam quod ipse antecedenter decreverit. Est enim necessaria, ut homines, & alias omnes causas secundas subesse & seruire huic decreto efficaci & inuolabili.

¹⁵³ Ex quo fit ut in sententia Suaris damnatio reprobis sequatur necessario ex Dei decreto antecedente consensus liberum & operationem creaturarum. At in nostra non sequitur, nisi ex negligentia vel malitia hominum, ex qua fit, ut media non sint profutura, & ut Deus præsciat non esse profutura: illa enim præscientia subsecundario ordine rationis suum obiectum. Hæc nam fit, ut reprobis non possint iure queri impostam sibi fuisse à Deo necessitatem peccandi: cum Deus ante illorum peccata absolute præuisa nihil fecerit aut decreverit, quo antecedenter excluderentur à salute, formaliter aut virtualiter: sed potius omnium saluæ sincerè optauerit, ad eumque finem media omnibus prodesse voluerit; ac si non profunt, id sit omnino contra eius intentionem & desiderium. Hinc denique fit, ut in nostra sententia reprobatio non sit à Deo, qui antecedenter & à seipso aliquos neglexerit & despexerit, ex quo neglectu antecedenti sequatur infallibiliter eorum damnatio: sed reprobatio fit ab ipsis creaturis, quæ ut malitia vel negligentia facit ut media de se bona non profunt.

¹⁵⁴ In forma igitur Respondeo ad primam partem antecedentis, Deum quidem scilicet & liberè elegisse reprobis media non profutura: id est, elegisse media quæ sciebat non esse profutura ex malitia vel negligentia creaturarum: non tamen ita ut illa præscientia conditionata eum direxerit, aut illa usus sit in seligendis medijs incongruis, præ alijs, non electuris si congrua futura fuissent. Sed omnia elegit ut de se bona & valida. Hæc autem potius quam illa, futura fortasse congrua, elegit iuxta cursum vel exigentiam prouidentie ordinariæ, &

causarum aliarum, ut paulò ante exposuimus.

¹⁵⁵ Ad secundam partem eiusdem antecedentis Respondeo, posita tali electione cum tali præscientia, sequi necessario reprobis damnationem, ex hypothese præscientiæ, & in sensu composito: sed sequi duntaxat ex negligentia vel malitia creaturæ, & malo statu finali, quem scientia illa fore præsupponit: non potest autem simul fore, & non fore. Iuxta Suarem verò sequitur ex decreto Dei antecedente malitiam creaturæ absolute præuisam, nempe ex decreto Dei antecedente, excludente virtualiter & æquivalenter eos omnes quos Deus despexit, seu neglexit, ante prævisionem operum, hoc est, nulla causa data ex parte ipsorum.

¹⁵⁶ Ad tertiam partem eiusdem antecedentis, nego illam electionem, prout coniunctam præscientiæ non futuri boni usus mediolorum, & prout est illius hypothese sequitur necessario damnatio reprobis, esse à Deo antecedenter. Nam electio per se, & quatenus à Deo est, non intendit ut medijs non profint; sed potius tendit in illa ut idonea, cum affectu profint. Quodque non profint, non est à Deo antecedenter; sed tantum consequenter & permissiue, ut se accommodet libertati creaturarum.

¹⁵⁷ Ad priorem partem consequentis Respondeo primò licet non melior succedat euentus: modum tamen prouidendi quem asserimus, esse reprobis, fatuabiliorum per se, quia ponit eorum salutem in ipsorum potestate & arbitrio, Deusque illam sincerè desiderat, prouidetque de medijs ex vero affectu ut profint. Quod si nihilominus euentus melior non succedit: ad planè contingit ipsorum culpam. At in sententia Suaris euentus ille sequitur ex Dei determinatione efficaci & antecedenti de euentu, ante culpam præuisam, & occasionem ullam datam à reprobis. Estque difficile, aut potius impossibile, explicare in ea sententia, quomodo Deus sincerè salutem illorum desiderauerit, deque medijs prouiderit, ex vero affectu ut prodesse: ac non potius eorum salutem insidiatus sit, quærendo de industria media non profutura, quod à Dei bonitate est alienissimum.

¹⁵⁸ Respondeo secundo esse incredibile, & moraliter impossibile, eundem euentum succedere, & non fore fauorabiliorem Dei prouidentiam, etiam quoad euentum, circa aliquos reprobos, eorum quos Deus antecedenter discreuerit, iuxta sententiam Suaris, posito quòd Deus non elegerit illis media quia incongrua, sed indifferenter medijs de se bona & vtilia. Nam ut alibi ostendimus, mirabiliter fortuitum est, moraliterque impossibile, ut tam multi reprobis antecedenter à Deo neglectis & secretis ab alijs, nulla obtingant medijs finaliter profutura, & tanta multitudo mediolorum indifferenter electorum. Estque impossibile id tam certò & infallibiliter euenire, quam decretum Dei

absolutum & efficax est infallibile. Quare in sententia Suaris oportuit Deum de industria cauere, ne media profutura reprobis obtingerent: & relinquere ea omnia, quæ si secundum communem cursum rerum & prouidentiam ordinariam exhibita fuissent, ut fieri par erat, & affectus sincerus postulabat, habuissent effectum, & finaliter profuissent.

158. Ad posteriorem partem eiusdem consequentis respondeo iam ostensum esse, quomodo nostra sententia longè aptior sit ad tuendum & explicandum sincerum Dei amorem antecedentem erga salutem reprobiorum. Cui non obest, quod Deus elegerit illis media, qualia communis rerum cursus de se bonus, & ordinaria prouidentia postulabat. quamuis per scientiam mediam viderem non esse profutura ex hominum malitia vel socordia. Quia sincerus amor salutis non exigit ut Deus propter hominum malitiam, aut socordiam, mutet ordinem rerum de se bonum, & damnationem ordinariam. Neque ut Deus velit saluare homines quacunque via possibili, prædefinendo efficaciter eorum salutem & usum mediorum. Qui modus regendi creaturas liberas non est ad eod consentaneus earum libertati, & naturali dominio in suos actus, potestati què liberæ disponendi de se & de rebus suis; parentis licentiam peccandi, & temporem studij bene viuendi, vbi libi ostendimus.

159. Secundum argumentum Suaris, eodem lib. 1. de prædest. cap. 8. num. 42. sic habet: Necessè est fateri Deum elegisse aliquos ante præscientiam absolutam futurorum ad gloriam: & nulla est ratio excipiendi ab hac electione aliquos saluandos. Ergo omnes qui saluantur ita electi sunt. Maior patet exemplo Beatæ Virginis, Sanctorum Ioannis Baptistæ, Apostolorum, & similibus, Itemque exemplo paruulorum, quorum unus interdum, stantibus iisdem parentum meritis, moritur ante baptismum; alter post. Quæ differentia neque est à casu respectu Dei, neque omnino per accidens: neque in re tam alta, & pertinens ad salutem hominum, potest esse ex sola generali prouidentia, absque secreta ordinatione & electione eorum qui saluantur.

160. Respondeo probabilius esse nullam puram creaturam (nam de Christi prædestinatione non est hic sermo) fuisse electam absolutè efficaciter ad gloriam, antè præuisa merita vel conditionem finalem. At ne Beatam quidem Virginem (quamquam eius priuilegia ad nullam aliam puram creaturam extendenda sunt) electam fuisse non modò ad gloriam: sed neque ad primam iustificationem, si eam liberè adeptæ est, ut est probabile adeptam fuisse, neque etiam ad maternitatem Dei, siue præuiso, ipsius consensu præuiso, absolutè & efficaciter destinatum fuisse. Ita ut præcesserit quidem Dei volitio absoluta circa primam Deiparæ uocationem, cui liberè consensit prius naturâ quàm

in vero iustificaretur per infusionem gratiæ habitualis. Idemquè dico proportionaliter de alijs gratijs præuentibus. At non ad illum actum liberum Deiparæ, vel ad effectum illum qui sine ipsius actu libero futurus non esset, præiuit Dei volitio absoluta, sed conditionata & conditionaliter efficax. Quamquam ipsamet conditionata uoluntas præuiso effectu transiit hoc ipso in absolutam, sed consequenter.

Verùm quicquid de Dei Matre incomparabili sentiendum sit, cuius priuilegia non sunt alijs facillè communicanda, nulla ratio vel auctoritas suadet, ut de omnibus alijs prædestinatis, vel etiam de sanctis eximijs, concedamus id quod affirmat Suares. Id enim neque Scriptura docet, neque sancti Patres: neque aliunde efficaciter colligitur: sed Ioanni Baptistæ, & Apostolis, alijs què sanctis excellentioribus, sufficiebat specialis quædam prouidentia, quæ salutem illis valde facillè redderet, & damnationem valde difficilem, quamuis non impossibilem. Vel etiam quòd post consensum liberè datum, aut orationem factam eo fine, vel alia bona opera, confirmarentur in gratia, & sic deinceps à Deo regerentur, ut auerterentur occasiones mortaliter peccandi: vel etiam ab ipsa infantia, & ante vsum rationis, præueniretur eximijs gratiarum donis. Deus enim potest specialiter quosdam præ alijs diligere antecedenter, & præuenire maiori beneficijs, ut ostendemus disputatione sequenti. Sed id de non sequitur Deum absolutè & efficaciter elegisse illos ad gloriam, antè præuisum absolutè ipsorum consensum, & bonum usum mediorum, statumque finalem in gratia.

Nec obest id quod addit Suar. de paruulis. Nam id talem electionem & reprobationem, absolutam & efficacem ante futuram præuisionem, non satis ostendit. Quod enim vnus moriatur ante baptismum, & alter post, prouenire potest ex causarum naturalium dispositione, quæ fuerunt ita dispositæ, partim quia natura rerum, aut libertas creaturarum ita postulabat, partim quia in vindictam peccati ita cooperiens erat. Deus tamen non eas disposuit, ut infans ille sine baptismo discederet. Sed tantum id permittit, paratus impedire, nisi staret per hominum malitiam aut negligentiam. Nam, ut dicam disputatione sequenti, probabilius est Deum nunquam permittere infansem mori sine remedio, & perire in æternum, absque defectu aliquo vel parentum, vel aliorum: cum aliqui velit carnes saluos fieri. Quando autem immutat cursum rerum ordinarium propter parentum preces, aut aliquid simile; non est hoc signum electionis, absolutæ antecedenter, neque sine precum aut aliorum mediorum præuisione: quas preces Deus non prædefinit antecedenter, neque intentionem baptizantis ut validè baptizet.

Dices, Deum in embrionem mox suffi-

Nulla pura creatura fuit antecedenter prædestinata.

condum sine remissione peccati originalis, infundere animam A. & simul tempore in alium supersubjectum & baptizandum infundere animam B. sine vlla exigentia ex parte animarum aut adiutorum. Ergo quod Deus hanc illi præferat in re tanta, non potest nasci nisi ex absoluta intentione saluandi istam, & reprobatione negatiuæ illius.

Respondeo non idè esse absolutam voluntatem salutis, vt pote pendente ex libera applicatione baptismi: sed esse tantum maiorem beneuolentiam antecedentem: quam alteri est sufficienter prouisum, sed in voluntate aliena, vt inferius dicitur. Ceterum cum natura exigat vt infundat Deus aliquam animam; Deus natura se accommodat. Sed, cur hanc potius quam illam, necessariò recurrit ad liberam Dei electionem, quæ non potest non vri, stante decreto non violandi naturæ ordinem. Addo ex infusione aliarum animarum non futuros eodem homines. Addo etiam bonam partem animarum quæ saluantur, non fuisse infundendam si non præcederet adulteria, & alia peccata, quæ Deus non vult. Imò quia sincerè non vult, noluit antecedenter & absolute gloriam hominum non ponendorum, nisi essent hæc vitia, quæ ipse sincerè non vult & detestatur ex animo. Addo denique longè aliam esse rationem infantium sine baptismo morientium, & pœnam damni tantum patientium: aliam aduultorum, qui patiuntur pœnam damni & sensus.

164. Tertium argumentum Suaris, cap. supra cit. num. 45. sic ab illo proponitur: In statu gloriæ totus saluandorum numerus futurus est ex directâ & absoluta intentione diuina. Ergo necesse fuit, vt Deus ex se illam habuerit circa omnes qui futuri erant ciues in illo regno. Antecedens patet, quia vt optime ait Bernard, ferm. 78. in Cant. Tota illa ciuitas electa est vt esset vna sponsa Christi, quæ postea per gratiam ita præparata est, sicut fuit electa. Estque id consentaneum perfectioni illius regni, in quo nihil esse debet, nisi ex singulari præfinitione diuina. Confirmatur idem à posteriori. Nam in vnoquoque negotio, vel gubernatione, exitus rei declarat intentionem gubernantis. Et terminus ille, quo tandem obtento cessat sollicitudo & gubernatio, solet esse primum obiectum propositum voluntati & intentioni talis gubernatoris, si prudenter se gerat. Videmus autem totam Dei prouidentiam eò tendere vt ciuitas illa cœlestis in tali numero, pondere, & mensura compleatur. Vnde omnes Theologi dicunt tunc rerum generationes esse finiendas: & gubernationem Dei erga illas, quando numerus electorum fuerit completus. Ergo signum est absolutam Dei intentionem positam fuisse, non in his vel illis tantum personis illius ciuitatis, sed in tota illa vt complenda ex integro saluandorum numero. Confirmatur tandem, quia si non fuit hæc voluntas prima quam Deus habuit erga

electos: quænam igitur illa fuit? Nulla enim alia commodè afferri potest.

Respondeo distinguendo antecedens. In statu gloriæ totus saluandorum numerus futurus est ex directâ & absoluta intentione diuina: absoluta efficacieque antecedenter citra præuisa opera vel conditiones, nego: consequenter post illa præuisa, concedo. Ad probationem antecedentis respondeo similiter ciuitatem illam, & ipsam, electam fuisse, non absolute & efficaciter ante præuisionem, sed post: idque magis consentaneum esse conditioni illius regni, quod Deus proposuit non vt donum planè gratuitum, sed vt mercedem bonorum operum, vel vt hæcilitatem dandam certis conditionibus præuisis: quam idcirco conueniens est non deterni absolute & efficaciter, nisi præsuppositis operibus, aut conditionibus. Similiter negandum est quod additur, nihil in regno illo debere esse nisi ex singulari Dei præfinitione, quæ omnem præuisionem præcedat: quia vt sect. 5. ostendimus, sic excluderentur reliqui omnes, & salus redderetur illis impossibilis, aliaque multa sequerentur incommoda.

Ad primam confirmationem Respondeo primò, si valeret hæc ratio, probaret Deum non potuisse aliter statuere numerum saluandorum: quod non potest non prudenter procedere. Hoc autem est absurdum, & contra Suarem ipsum, qui sententiam nostram probabilem esse faretur. Secundò, ad maiorem Respondeo exitum rerum deflectere non raro ab intentione gubernantis: & terminum in quo vltimò gubernatio cessat, non raro esse aliud quam quod primò gubernator intenderat. Sanè Dei gubernatio quoad reprobos cessat, in ipsorum punitione & damnatione æterna: quam Deus primò non intendit, nec intendere potuit absolute. Minor quoque eiusdem confirmationis fallacia est eo sensu quo obicitur. Nam gubernatio, quatenus est ex parte Dei, ad hoc tendit vt omnes saluentur, & eum gradum gloriæ consequantur, qui est proportionatus medijs & auxilijs ab ipso suppeditatis. Quod autem isti tantum saluentur, & plerique minus gloriæ consequantur, quam par esset habitæ ratione tot & tantorum auxilijs, prouenit ex malitia vel negligentia hominum: quorum plurimi non vtuntur, aut abutuntur medijs & auxilijs: alij parè tantum & remisse cooperantur.

Quod autem dicitur mundum finitum iri completo numero prædestinato, non debet hoc sensu accipi, vt bene ait Lessius disp. de prædest. sect. 5. num. 60. non quod Deus antecedenter non voluerit alios saluos fieri, certumquè numerum antecedenter prædestinauerit, extra quem nullum alium velit. Sed quod præuisa hominum malitia tantâ deinceps futurâ, vt ex humano genere nihil ferè amplius boni expectandum sit, fide & religione penè extincta: Deus mundo finem

165.
Qualis fuerit intentio totius numeri saluandorum?

166.
Suar. in opusc. lib. 3. de auxilijs, cap. 16. num. 8.

167.
Mundus definit completo numero prædestinatorum.

Tertium argum. Suar. lib. 1. de prædest. c. 8.

Bernard.

imponet, contentus eo numero prædestinatorum qui in die iudicij extremi reperietur.

168.

Quæ fuit
prima in-
tentiõ spe-
cialis Dei
circa ele-
ctos.

Ad secundam confirmationem Respon-
deo ante omnem futurorum prævisionem
Deum habuisse communem voluntatem qua
desiderabat omnes homines & Angelos fieri
saluos, volebatque omnibus ex parte sua
media de se apta & vtilia conferre: quamuis
non omnibus eadem mensurâ. Prima au-
tem voluntas specialis circa electos, quæquæ
ad reprobos non se extendit, illa fuit, qua
hunc rerum ordinem illis magis quàm alijs

profuturum, elegit & coram illorum bene-
ficio rum seriem, quibus certissime saluandi
erant, præparauit, illa, inquam, media qua
per scientiam conditionatam certissime scie-
bat profutura, si darentur: approbans quòd
profutura essent, quòque scientia condi-
tionata de facto esset transitura in absolu-
tam, atque in eo sibi complacens ex affectu
saluandi electos. Qui affectus, præuiso bo-
no vsu mediõrum vt absolute futuro,
transit in efficacem & absolutam electio-
nem illorum ad gloriam,

DISPUTATIO VIGESIMA.

De ordine prædestinationis, & varijs eius actibus.

Sectio I. *Quæ scientia necessariò ponenda sit in Deo apte omne de-
cretum prædestinationis?*

Sectio II. *De actibus diuinæ voluntatis prædestinantis, & eorumquæ
ordine.*

Sectio III. *De primo actu voluntatis diuinæ prædestinantis, qui est
intentio: & primò, an Deus omnibus creaturis intel-
lectualibus salutem expetierit antecedenti voluntate?*

Sectio IV. *An & quatenus & voluntas Dei saluandi omnes fuerit
efficax?*

Sectio V. *An Deus omnes antecederet equaliter dilexerit?*

Sectio VI. *Virum illa dilectio specialis electõrum antecedens fuerit
efficax electio ad gloriam?*

Sectio VII. *Corollaria ex præcedenti doctrina, & de effectibus præ-
destinationis.*

DE materia huius disput. agit S. Doctor quæst. 23. artic. 4. 6. & 7. In quorum primo docet omnes prædestinatos esse dilectos & electos à Deo. Dilectos quidem, in quantum vult eis Deus bonum salutis æternæ. Nam diligere est velle alicui bonum. Electos verò, in quantum vult illis hoc bonum, præ alijs, quos reprobat. Electio tamen, inquit, & dilectio, aliter ordinantur in nobis, & in Deo: eò quòd in nobis voluntas diligendo non causat bonum, sed ex bono præexistente incitatur ad diligendum: & ideo eligimus alicum, quem diligamus. Atque ita electio dilectionem præcedit in nobis. In Deo autem res contrario modo se habet. Nam voluntas eius, quæ vult alicui bonum diligendo, est causa cur iste illud bonum præ alijs habeat. Et sic dilectio præsupponitur